

Bet. o. Lovf. om Fiskeriet i Danmark.

givet Loven den autentiske Fortolkning, at ingen Anden maa udsætte Garn til Nalefangst paa saadanne Steder, hvor Retten kan udøves, selv om Eierne ikke har Nuser udsat.

Det er vist derfor ikke muligt at indskrænke denne bestaaende Ret saaledes, at man gaar private Forhold for nær, og det er oplyst, at denne flere Steder er bortleiet, bortforpagtet, bortfæstet og endog bortskjodet; men da Nalegaardsfiskeriet drives efter den saakaldte Vandraal og derfor som Regel kun benyttes fra noget hen i August til hen i November Maaned, skjønnes ikke rettere, end at Fiskeriet maa være frit til alle Tider, naar Nuserne ikke ere udsatte, hvilket Lovforslaget vist ogsaa tilfigter, men man har dog ment ved et Ændringsforslag (Nr. 3) at gjøre dette tydeligere. Ligeledes maa man anse det for mindre heldigt for det almindelige Fiskeri og for den fattigere Fiskeribefolkning, om større Ryststrækninger skulle gaa over paa enkelte Hænder, hvorved Retten utvivlsomt mere vil blive brugt, end naar den er spredt paa mange smaa Grundeiere, da den i sidste Tilfælde kun paa saa Steder vil betale sig; dertil kommer, at det for Landbruget, f. Ex. ved Udtørring af Bænde eller ved Beskyttelse mod Vandets paa sine Steder ødelæggende Virkninger er uheldigt at have en Trediemand at enes med, som ikke har Interesse i det tilstødende Landbrug, hvorved saadanne nyttige Foretagender hemmes, og foreslaar man derfor en Ændring (Nr. 4) til § 3.

Det bemærkes, at Lovforslaget, som Regjeringen forelagde i Landsthinget i Samlingen 1867—68, gav ikke alene de tilstødende Grundeiere Enevret til Fiskeri med Nalegaarde og Aleruser; men tillige til Bundgarn og lignende faste Indretninger udfør Rysten indtil 100 Favne fra det Sted ved Land, hvor med sædvanlig Vandstand Landet oplyser og Havet begynder, og desforuden maatte efter nævnte Forslag intet Fiskeri finde Sted i en Afstand af 100 Favne fra en saadan afmærket Fiskeplads, hvorved Retten i Virkeligheden blev 200 Favne ud fra Land; ved Fjorde og smallere Sunde under 200 Favne skulde Retten udøves af Grundeierne fra hver Side til midtstrøms, dog at Seiladsen ikke hindredes. Denne Bestemmelse har Lighed med en i den svenske Forordning af 29de Juli 1852, der fastslaar, naar ikke andet Særligt er bestemt, Strandeiernes Ret til 100 Favne ud fra det Sted paa Kysten, som stadig har en Dybde af 1 Favn Vand, og er ligeledes i Lighed med Forordningen af 1750 §§ 18 og 20 — der ikke ere ophævede ved senere Bestemmelser — der give Eierne langs Limfjordskysten Ret til Fiskeri med Nalegaarde, Aleruser, Hæltebundgarn, Skalle- og Aborruser.

En saadan Bestemmelse vilde dermed afgjøre Spørgsmaalet om Nalegaardsrettens Udstrækning og tillige sikre en bosiddende Fiskeribefolkning omkring Kysterne, der altid vilde have Interesse af Fiskeriets

Bevarelse i Nutid og Fremtid, hvorved de paa disse Steder som Regel ikke vilde blive fisset med Redskaber, som ere ødelæggende for Ingelen, men i Almindelighed kun med faststaaende Redskaber; derved vilde det kunne forsvares at stille Fiskeriet paa det øvrige Østerritorium friere, end vi har foreslaaet.

Vi kan dog ikke tilraade at gaa denne Vej, men maa anbefale Thinget at følge det af den sidste Kommission og Regjeringen anviste Princip, at gjøre Saltvandsfiskeriet overalt tilgængeligt for Alle — med ovenfor nævnte Indskrænkning af Nalegaardsretten —; men idet Fiskeriet saaledes gjøres tilgængeligt for Alle, opstaar Spørgsmaalet om Landings- og Lørringspladser, navnlig naar de ikke ved Stranden boende Fiskere bruge faste Redskaber, ud for Andres Eiendomme, og fra Fiskere er der indkommet Klage over at være forment at afbenytte Strandbredden til Landingsplads for Fiskeredskaber og Lørring af Fiskegarn; vi har derfor troet at burde bemyndige Indenrigsministeren til i det Almindelige Interesse for Fiskeriet at expropriere Strandbredden eller anden passende Grund, naar ikke billig Overenskomst kan træffes med den berettigede Bruger (Ændringsforslag Nr. 7). Da Lovgivningen og Administrationen i et længere Tidrum — ialtsald siden 1835 — have anerkjendt, at Strandbredden tilhører Eierne af den tilstødende Grund, have vi ikke turdet fratage disse denne Ret uden Erstatning; men da denne som Regel ikke har synderlig Værdi, vil Udgiften for Statskassen i de enkelte Tilfælde blive ubetydelig, og det kan vist forudsættes, at, naar Fiskeriloven er udkommen og Agitationen om Strandbredden har lagt sig, vil det vise sig, at det bliver kun saa Steder, hvor Fiskerne ønske at afbenytte Strandbredden, da den formedelt Havets Oversvømmelse til sine Tider er mindre heldig som Lørringsplads og de fleste Steder ogsaa uheldig for at lande med Baade.

Da der fra enkelte af Thingets Medlemmer er kommet Udtalelser, som synes at vise Uklarhed om Forstaaelsen af Strandbredden, ligesom enkelte Adresseer tyde paa, at der paa nogle Steder i Befolkningen findes enten Ukjendskab til eller forlort Opfattelse af, hvem der nu har Ret til Strandbredden, skulle vi her nærmere udvikle dette Spørgsmaal. Ved Strandbredden forstås det Areal, som ligger imellem det dyrkede eller med Græs bevøgede Land ud til det Sted, hvor Havet ved almindelig Vandstand begynder. Dømtolene har i 1846, 1848 og 1849 fastslaet denne Grænse, ligeledes at Strandbredden tilhører de tilstødende Grundeiere, og ingen forskellig Opfattelse fandt da Sted ved Underretten, Overretten og Østerreret. Nogle Fiskere havde nemlig ment, at de uden Tilladelse kunde betrede og afbenytte Strandbredden til at landdrage og tørre deres Redskaber paa det „imellem den opdyrkede eller dog afskrøbebevæende Landjord og Vandet værende Ter-